

R e s p u b l i c a

Heinrich S p e t a r čeká na smrt.

Obžalovaný Spetar byl xx odsouzen za to, že spolupracoval prý více roků se zahraničními zpravodajskými službami a podle bulharské tiskové kanceláře k činnosti se přiznal. V bulharských zprávách se však neuvádělo s kterými zahraničními službami měl obžalovaný spolupracovat.

Heinrich Spetar pracoval více jak 10 let v OSN ve funkci úředníka této světové organizace jako člen bulharské mise při Spojených národech. Žádost, aby šéf bulharského státu změnil rozsudek trestu smrti podepsalo víc jak 1.000 zaměstnanců OSN. Podobně učinila i známá organizace na ochranu lidských práv zvaná Amnesty International. Ve svém oznámení vydaném v Londýně uvádí, že bulharský Nejvyšší soud Spetarovo odvolání proti rozsudku zamítl. Organizace se tedy obrátila na bulharského vůdce Todora Živkova s výzvou, aby rozsudek změnil.

Sovětský fyzik Andrej Sacharov zaslal Živkovovi telegram v kterém uvádí, že udělí-li odsouzenému Spetarovi milost Bulharsko získá ve světě větší prestiž a větší sympatie. Tolik Ralf Bernstein z BBC.

Případ rodiny K u l i k o v ý c h.

Jsou to Němci a žijí v Německu, ale chtějí se dostat z NDR z východní části rozdělené země do Spolkové republiky. Máš spolupracovník Walter Zond popisuje a analyzuje. Deutsche Welle.

Německo není jedinou rozdělenou zemí světa, ale u Německa je osobitě to, že tu hranice neprobíhají napříč zemí podle nějakého osídlení, ale vznikly na rýsovací desce politiky.

Dnes jsou tyto hranice z Východu zavřené přinejmenším na závoru minovými pály, ostrnatým drátem a pohraničníky připravenými ke střelbě tak jako ve válce. Tak se v době míru vybudoval vojenský stav. Západní Němci sice mohou cestovat s příslušným povolením na Východ země. Ale z Východu na Západ jen staří lidé, důchodní, nemocní lidé zkrátka ti jež pro socialistický stát nejsou důležití. Člověka jako výrobní prostředek žárlivě střeží. Některý funkcionář nechce vůbec pochopit, že některý občen chce vůbec na kapitalistický Západ. Nebo, že by vůbec směl jet.

S touto skutečností se rodina Kulikových žijící ve východoněmeckém městě Zhořelci nechtěla smířit. Neakceptovala stát jako dobrovolné vězení a 28. července 1972 si na národním výboře města Zhořelce podala žádost o vystěhování na Západ. Její žádost ji promptně odmítli. Kulikovi ji 9. srpna 1972 opakovali s odůvodněním, které bylo pro východoněmecké orgány zarážející:

"Zastáváme názor, že každý člověk má své jakoukoliv státní příslušnost má právo na osobní svobodu a že si může zemí v které chce žít svobodně zvolit. Podle našeho názoru by se mělo toto právo ve smyslu OSN jeho charty aplikovat i v tomto státě."

Dle prvního odmítnutí, že NDR nemůže rodinu Kulikovců na Západě chránit, rodina Kulikových odmlátila protiargumentem, že i tam existují přece úřady, které ji mohou ochránit. Výměna listů mezi rodinou Kulikových a funkcionáři NDR vyřadila potom takto:

"Městská rada Zhořelec. Máše původní rozhodnutí je oprávněné a nebude změněno." Rodina Kulikových odpověděla listem adresovaným předsedovi státní rady W. Ulbrichtovi:

"My nechceme použít ilegální cestu přechodu hranic, která se nám zdá příliš nebezpečná pro život našich dětí. Ustátně zastáváme názor, že se nechceme dopustit nejdřívě nějakých politických úpletků, abychom případně jak jsou nám známy případy neopustili váš stát z vězení. Já, Gerhard Kulik bych nechtěl jít stejnou cestou jako můj otec. Můj otec Alfons Kulik nesouhlasil s hitlerovským režimem za což ho uvěznili a zavraždili. Proto já nepomyslím na cestu násilí, na cestu porušení hranic."

Na to odpověď Státní rady: "Za rozhodnutí této záležitosti jsou kompetentní výlučně místní státní orgány." Lopta se tedy vrátila z východního Berlína

do Zhořelce. Rodina Kulikových se tedy chtěla od tazější městské rady dozvědět jak stojí jejich záležitost. Odpověď městské rady zněla:

"Podle paragrafu 201 obč. zák. NDR může občan NDR odejít ze svazku svého občanství jen tehdy, když-li nové bydliště zaujmout jen s povolením státních orgánů NDR mimo její území. Na schválení této žádosti resplnujete ale žádné předpoklady."

Skvělá ukáčka protirečení. Svého občanství se můžete vzdát, ale jedině s povolením. A protože vycestovat se nesmí, nelze se zřeknout ani státního občanství. To znamená jedno se nesmí, neboť druhé se nesmí a naopak.

A proto se rodina Kulikových zve svým listě z 15. září 1972 nezdržuje slovo o diktátorské a ne demokratické republice: "Domnívali jsme se, že demokracie je skutečně demokracie, ale dnes víme že tento stát, který si říká německý demokratický, demokratický není. Spíš by se to mělo nazvat diktátorskou republikou. Váš list potvrdil jen náš názor, neboť nás chcete přinutit ke společenskému poslušnosti ke které se nechceme hlásit. Cestou legální počání žádosti chceme opustit tento stát, ale vy nám v tom bohužel bráníte. My již nejsme s to věřit v lidskost a jiné hodnoty."

Státním orgánům NDR v samotné zemi to ještě nikdo v oficiálním listě jasněji nepověděl. Odpověď státu zněla: Domovní prohlídka u Kulikových a předvolání pana Kulika na osobní rozhovor na městskou radu. Kulik se v tomto rozhovoru dozvídá, že ~~nejedni~~ orgány, které jsou jedině kompetentní nesmí vynést takové rozhodnutí. Lopata teda putuje dále. Kulik píše ministru vnitra:

"Chceme, aby se konečně vědělo, že za žádných okolností tedy nechceme žít a za žádných okolností to od nás nemůžete požadovat. Ze zoufalství už nevíme co máme dělat. Život našich dětí pro nás znamená velmi, než abychom to zkusili násilným přechodem. Jen nemůžeme pochopit, že stát může být natolik totalitní a znepřítelit život lidí na velkých puškách a samopalů."

12. prosince 1972 ministerstvo vnitra stroze oznamuje, aby Kulikovci už v budoucnosti upustili od dalších dopisů v této záležitosti. Pro orgány NDR je tedy tento případ uzavřený. Nad podivným jednáním pana Kulika zakroutili hlavou, no zatvorit ho pravda nerožno, lebo doteraz išiel leda legálnymi cestami. ~~nik~~

Ale Kulikovci už tento list vůbec nedostali. Pozee z městské rady jim oznamují, že jejich list byl zamítnutý. Kulikovci zatím odcestovali do Československa, kde se pokusili o přechod hranic do Spolkové republiky. Přeměř týden bloudivil otec, matka a tři malé děti podél hranice, hledající vhodné místo na přechod do Spolkové republiky. Potom je česká pohraniční hlídka zajistila a poslala zpět do NDR.

Další etapa. Drážďanský okresní soud odsuzuje manžele Kulikovy na tři respektive dva roky a dva měsíce vězení protože se pokoušeli odejít do imperialistické Spolkové republiky. Jde tu pravda o tu samou imperialistickou Spolkovou republiku s kterou NDR uzavírá smlouvy o vojném pohybu a jiných úlevách ve vzájemném styku. Dokonce ani v soudním rozsudku se nedozrážou zdržet tohoto propagandistického přívlastku svého souseda. No vycholem všeho je následující výňatek z rozsudku:

"Vaše chování je porušením státně občanské povinnosti k věrnosti." Jde tu pravda právě o tu státně-občanskou povinnost k věrnosti, které se manželé Kulikovci chtěli ~~legálně~~ a oficiálně zřeknout. Věrnost s pištolou v chrbtě. Úbohejší to už kani nie je možné. V soudním rozsudku se dále hovoří, že chování rodiny Kulikových mohlo ohrozit pořádek a bezpečnost NDR jakož i státních hranic mezi Československem a Spolkovou republikou, důvěru státních orgánů ČSSR k občanům NDR cestující do jejich země a při realizaci zločinného úmyslu mohli podpořit propagandistické instance k nepřátelské činnosti proti NDR.

Zbytek se dá dopovědět několika slovy. V prosinci 1973 vykoupila Německá spolková republika Gerharda a Barbaru Kulikovy z politického vězení. Děti zůstávají pod dozorem východoněmeckých úřadů a jsou z níca nucení chovanci dětských domovů respektivně výchovných ústavů. Cesta ke svobodě, utrpením dlouhá cesta je skončená, ale po kolika přestávkách a za jakou cenu?

Dělničtí manželé vyzvaly na souboj svůj stát. Prohráli i vyráli. Jde tu o stát dělníků jakž se to vždy pěkně hovoří. Kulik nebyl žádný atomový fyzik, neb jiný vědec v tajných resertech, že by ho museli zdržovat z důvodů bezpečnosti. Byl to jednoduchý dělník a v době podání žádosti dokonce bez příjmů. Jeho manželka byla prádlena.